

⁷Ha bűneink ellenünk szólnak is, a te nevedre tekintettel bánj velünk, URam! Mert számtalanszor elpártoltunk, vétkeztünk ellened! ⁸Ó, Izráel reménysége, szabadítója a nyomorúság idején! Miért lennél olyan az országban, mint egy jövevény, aki vándorként csak éjjelre tér be? ⁹Miért lennél olyan, mint a riadt ember, mint az olyan férfi, aki nem tud segíteni? Hiszen te közöttünk vagy, URam, rólad neveznek bennünket: ne hagyj el minket!

Kedves Testvéreim!

Néhány Olimpiával ezelőtt az úszócsarnokban soha nem látott biztatás kísért egy afrikai úszót, aki a száz méteres gyorsúszás távját alig bírta végigúszni. Végül sikerült neki, de saját bevallása szerint is majdnem belefulladt a medencébe a vége előtt 25 méterrel. Amikor arról kérdezték hogyan lehetséges ez, azt válaszolta: életemben akkor láttam először ekkora medencét, otthon egy sokkal kisebb volt, amiben edzettem. Másra számított, ugyanakkor mégis nyert, nemcsak azért mert mindenki róla beszélt, hanem megnyerte a maga futamát, amiben igaz, csak ő maga indult.

Azért jutott eszembe Eric Moussambani, mert egy olyan küldetést teljesített, amelyről maga sem tudta, hogy mire vállalkozik. Néhány hónappal az Olimpia előtt szóltak neki, hogy őt neveztek, akkoriban még medencét sem látott, nemhogy versenyt.

Jeremiás próféta küldetése, ha elolvassuk az ő könyvét, hasonlóan reménytelen. Azt gondolhatja felkészült pap. Egy fiatal, de az áldozatok bemutatására, a közbenjáró imádság elmondására felkészített pap a jeruzsálemi templomban. Aztán Isten megszólítja, és olyan dolgokat kell profétálnia, elmondania népének, amelyeknek végén ő maga mondja ki: *⁷Rászedtél, URam, és én hagytam, hogy rászedj. Megragadtál, hatalmadba ejtettél! Nevetnek rajtam egész nap, engem gúnyol mindenki. ⁸Ahányszor csak megszólalok, kiáltanom kell és hirdetnem, hogy erőszak és elnyomás uralkodik. Az ÚR igéje csak gyalázatot és gúnyt szerzett nekem egész nap. ⁹Azt gondoltam: nem törődöm vele, nem szólok többé az ő nevében. De perzselő tűzzé vált szívemben, csontjaimba van rekesztve. Erőlködtem, hogy magamban tartsam, de nincs rajta hatalmam.*

Mint az úszó, aki beugrott a medencébe nem tudva azt, hogy mi lesz a vége.

Szeretem Jeremiást, mert egy olyan kor profétája, amelyben nem akadt más, aki ki merje mondani az igazságot. Szeretem Jeremiást, mert nem szégyelli közhírré tenni alkalmatlanságát. Szeretem Jeremiást, mert feláldozva mindenét, még az életét sem kímélve elmondja, amit rábízott Isten. Szeretem Jeremiást, mert emlékeztet valakire, Valakire, akinek senki nem hitt, valakire, aki mindent feláldozott, hogy elmondja a lényegét.

Jeremiás pap volt, akit mai alapigénk szerint azzal bíztak meg, hogy közbenjáró imádságot mondjon a zsidó népért. Miért? Mert ez volt a szokás. Mert az emberek elmentek a templomba, és megnézték, amint a papok bemutatják az áldozatot, és imádkoznak a népért. Ezzel a rituáléval letudták az Istennek való megfelelés kényszerét. Mert Isten ezt követeli, akkor adjuk meg az Istennek, ami az Istené. De miközben Jeruzsálemben folyt az áldozatbemutatás Istennek, addig Izrael különböző részein rengeteg áldozatot mutattak be más isteneknek. Eleinte csak az ott élő népek a saját isteneiknek, aztán már a zsidóság is az idegen népek isteneinek. Miért? Biztos, ami biztos. Olyan jól boldogul az a másik, miért ne próbálnám ki? Hogy meggazdagodott, hátha nekem is jut valami.

Szeretem Jeremiást, mert egy olyan korról beszél, amelyet olyan könnyen ítélünk meg, mert áldozatokról, állatok leöléséről szól, de valójában miről, melyik népről is van szó Jeremiásnál?

Nézzük meg kicsit az első olvasásra olyan szép közbenjáró imádságot, amelyet Jeremiás mond el Istennek a nép nevében.

⁷Ha bűneink ellenünk szólnak is, a te nevedre tekintettel bánj velünk, URam! Mert számtalanszor elpártoltunk, vétkeztünk ellened! ⁸Ó, Izráel reménysége, szabadítója a nyomorúság idején! Miért lennél olyan az országban, mint egy jövevény, aki vándorként csak éjjelre tér be? ⁹Miért lennél olyan, mint a riadt ember, mint az olyan férfi, aki nem tud segíteni? Hiszen te közöttünk vagy, URam, rólad neveznek bennünket: ne hagyj el minket!

Vétkeztünk, mondja a zsidóság, akiket Izraelnek, Isten oldalán harcolóknak neveztek. A nép, amelynek a nevében ott van Isten. (El)

Vétkeztünk, mondják, és ezzel egy olyan tényt állapítanak meg, amelyet gyakorlatilag máig minden nép elmondhat magáról, minden ember magáénak vallhat. Mert valóban, ha a törvényt nézzük, akkor vétkeztünk. Amikor börtönmisszióztam, és odajöttek hozzám az elítéltek, hogy: könnyű neked, te nem vagy bűnös, szabadon járkhatsz. Akkor azt válaszoltam nekik. Tudjátok, én olyan bűnös vagyok, mint ti, csak engem nem kaptak el. Aztán persze elmagyaráztam, hogyan értem a dolgot. Jézus szavai szerint nem csak az a

gyilkos, aki leszúrja a másikat, hanem aki rosszat gondol róla, vagy nem csak az követ el szexuális bűnt, aki megerősököl valakit, hanem az is egyenértékű azzal, ha kívánsággal tekint rá, a lopás bűnének eléréséhez pedig elég ha csak megkívánom a másét. Bűnösök vagyunk, akár tetszik akár nem. Akár beszélünk róla, akár nem. A gazdag ifjú azt mondta én megtartottam a törvényt ifjúkorom óta. Jézus azt válaszolja rá: add el minden vagyonodat, oszd szét a szegények között – vagyis, te már az első parancsoltnál elbuknál, mert a te istened a pénz.

Mi az, ami nem található meg ebben a fenti imádságban? A bűnbánat. Követelés az van, de nem az Isten, hanem az ember részéről. Látod, Isten bűnösök vagyunk, de te: *Miért lennél olyan az országban, mint egy jövevény, aki vándorként csak éjjelre tér be? ⁹Miért lennél olyan, mint a riadt ember, mint az olyan férfi, aki nem tud segíteni? Hiszen te közöttünk vagy, URam, rólad neveznek bennünket: ne hagyj el minket!*

Nincs megbánás. Nincs bűnbánat. Nincs megtérés. Izrael népe nem akar változtatni, jó neki úgy, ahogy van. Bemutatják az áldozatot Istennek, de megmaradnak a bálványok mellett is. Istennek kötelessége, hogy segítsen, hiszen szerződést, szövetséget kötöttek.

Csakhogy azt nem látják, hogy a szerződésnek, csak azt a részét használják, ami nekik kedvezőbb. A te nevedről neveznek bennünket, tehát nem hagyhatsz el minket.

Magyarul hitelre veszünk egy házat, beköltözünk. A ház a nevünkön van, és mi úgy gondoljuk, hogy minek fizessük tovább a részleteket. A szerződést egyoldalúan felrúgjuk, aztán veszünk még hitelre egy hűtőt is. Csakhogy amikor elveszik a házat, akkor mi fog történni? Beköltözünk a hűtőbe?

Izrael ezt tette. A babiloni fogság, amiről Jeremiás prófétált bekövetkezett, elvesztették hazájukat, a házukat, mert felrúgták az Istennel kötött szerződést. És hiába volt meg a hűtő, még azt is elvették tőlük. Isten nem hallgatta meg az álságos imádságot. Mert a szép szavak mögött nem volt bűnbánat, nem volt megtérés.

Izrael: Istennel küzdeni. Kétféle jelentést hordoz ez a kifejezés: Isten mellett és Isten ellen való küzdelmet egyaránt.

Keresztyén. A szó a Krisztus követők, görög szavának, a christianos szónak, a szláv változata krisztyán, egy kicsit magyarosítva: keresztyén, mert Krisztusról vagyunk elnevezve. Krisztus követői, az ő népe, róla elnevezett nép vagyunk. De vajon mi, hogyan viszonyulunk ehhez? Vajon nincs-e meg bennünk ugyanaz, mint a zsidóságban egykor: keresztyén vagyok, mondjuk, ezért az Istennek kötelessége, hogy segítsen. Közben pedig áldozunk az idegen istenségek oltárain. Mert amit akkor Baálnak, bálványnak neveztek, azt ma úgy hívják: pénz, hatalom, kapcsolatok. Mert igen, áldozok Istennek, elmegyek templomba, megnézem, amint a papok könyörögnek a népért, olvasok Bibliát, még imádkozom is. Keresztyén vagyok. Keresztet hordok a nyakamon, mindig, amikor egy templomot látok, kiszakad belőlem az imádság Istenem segítés. Keresztyén vagyok, mert megpróbálok jó életet élni. Keresztyén vagyok, de azért az még befér, hogy... hiszen mindenki ezt csinálja... Isten biztosan elnézi ezt nekem...

Csak egyetlen példa, ami jól kifejezi, hogy mennyire bennünk van a kétfelé sántikálás: A lelkeszi hivatalban - már itt is - nem először fordult elő, hogy leültünk beszélgetni, megkérdeztem: hogy van? A válasz: hála Istennek minden rendben... le is kopogom... és már nyúlt is az illető az asztal felé. Ha Istennek adunk hálát, akkor miért kell lekopogni?

De mi ilyenek vagyunk. Isten addig kell, míg segítséget kérünk. Egy kórházlelkész mesélte két hete, hogy a nagy műtétek előtt mindenki kéri, hogy imádkozzon vele, amikor viszont már megvolt a műtét, szinte senki nem kéri, hogy adjanak hálát, ellenben mindenki dicséri az orvost: milyen ügyes, mennyire megérte adni neki egy kis pluszt, milyen szerencsém volt, hogy még időben elkapták...

Ennek a mai vasárnapnak azt a címet adták: életünk el van rejtve Krisztusban. A Kolossé levélben leírt gondolatot adja vissza ez a cím, ami arról szól, ha keresztyén vagy, akkor meghaltál ennek a világnak, és a bűnnek, a kétfelé sántikálásnak.

Jeremiás arra hívta fel a figyelmet, hogy Isten megbünteti a bűnt. És a prófécijája beteljesedett.

Jézus arra hívta fel a figyelmet, hogy Isten megbünteti a bűnt. És prófécijája beteljesedett. Csakhogy ő ezt a bűnt magára vette, mert Isten nem akarja a bűnös ember halálát, hanem, hogy megtérjen és éljen.

Nézzük meg az életünket, vizsgáljuk meg magunkat, vajon tényleg méltók vagyunk-e a keresztyén névre. Jézus a Naini ifjú feltámasztásával is megmutatta: van hatalma a halál felett. Van hatalma a mi halott, bűnös életünk felett is, ha bűnbánattal fordulunk hozzá. Ne legyünk önteltek, hanem teljünk meg vele, hogy életünk valóban el legyen rejtve Krisztusban, hogy amikor az emberek ránk néznek, ne minket, hanem valóban Krisztust láthassák.

Lehet, hogy küzdelmes a keresztyén élet, ahogy az úszó küzdött a medencében, de vegyük észre, hogy Isten nem hagyja az övéit, nem hagyja, hogy a medencébe fulladjunk, hanem biztat, bár a célt nem látják szemeid, de van értelme, hiszen győzni fogsz.